

עפ"ת (באר שבע) 46678-04-25 - שי אוהב ציון נ' מדינת ישראל

עפ"ת (באר-שבע) 46678-04-25 - שי אוהב ציון נ' מדינת ישראל מחוזי באר-שבע

עפ"ת (באר-שבע) 46678-04-25

שי אוהב ציון

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[07.05.2025]

כבוד השופטת גילת שלו

החלטה

המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות, בבית המשפט לתעבורה בבאר שבע בעבירה של אי ציות להוראת שוטר, לפי תקנה 23(א) לתקנות התעבורה; וביום מתן הכרעת הדין 18.3.25 נדון לעונשים של פסילה בפועל, פסילה על תנאי וקנס.

ביום 22.4.25 הגיש המערער ערעור על הכרעת הדין, ובו טען בין היתר כי השוטר פעל בניגוד לחוק ולהנחיות המשטרה, ואף עיכב אותו ואת נוסעיו למשך זמן העולה על 20 דקות. בד בבד עם הערעור מבקש המערער להוסיף ראיות חדשות אשר לא הוצגו בבית המשפט קמא, ובהן הקלטה שהוקלטה ברכב בעת העיכוב ותמליל שלה, וכן אישור בכתב ממנהל תחנת המוניות עמה הוא עובד לגבי שעת איסוף הנוסעים, כל זאת על מנת להוכיח כי משך העיכוב ע"י השוטר עלה על 20 דקות וכי העיכוב נעשה שלא כדין.

לטענת המערער, הראיות היו בידיו בעת ניהול ההליך בבית המשפט קמא, והוא אף אמר זאת לפרוטוקול, אך מאחר שהוא לא משפטן ואינו בקיא בסדרי הדין, לא ידע באיזה שלב היה עליו להגישן. עוד נטען, כי מדובר בראיות קרדינליות לצורך בירור האמת.

המשיבה מתנגדת להוספת הראיות במסגרת הערעור, שכן לא ניתן הסבר מספק לאי הגשתן בבית המשפט קמא ואף אין בהן כדי לתרום לבירור המחלוקת העובדתית בתיק.

הוספת ראיות חדשות בשלב הערעור, היא חריג לכלל לפיו על בעלי הדין להביא ראיותיהם בפני הערכאה הדיונית; ובהתאם לסעיף 211 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, היא תעשה רק מקום בו בית המשפט סבור כי "הדבר דרוש לעשיית צדק", דהיינו כשמדובר בראיות החיוניות להגנתו של הנאשם ולמניעת עיוות דין. בהקשר זה נקבע בפסיקה, כי ישנם שלושה שיקולים עיקריים לבחינת בקשה להבאת ראיות חדשות בשלב הערעור: הראשון- האם הראיות המבוקשות היו בהישג ידו של המבקש בעת הדיון בערכאה הראשונה, וככל שהתשובה לכך חיובית, מהם הטעמים שבגינם נמנע המבקש מלהגישן; השני- האינטרס בדבר שמירה על עקרון סופיות הדיון; והשלישי- טיבן ומשקלן הסגולי של הראיות הנוספות שהגשתן מתבקשת, והסיכוי שהגשתן תביא לשינוי תוצאות המשפט (ראו למשל ע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל (7.6.01) וע"פ 5862/14 קחסאי נ' מדינת ישראל (11.7.17)).

בחינת השיקולים האמורים על ענייננו מטה את הכף לכיוון דחיית הבקשה.

ראשית, המערער עצמו מאשר כי הראיות היו בידיו בעת ניהול ההליך בבית המשפט קמא, אך הוא לא נתן הסבר סביר לאי הגשתן. אמנם המערער אינו מיוצג, אך הוא ניהל את ההליך בעצמו, חקר את השוטר ואף העיד שני עדי הגנה. זאת ועוד, המערער הזכיר במעמד עדותו בפני בית המשפט כי יש בידו הקלטה אך לא הגישה, וכאשר נשאל בחקירתו הנגדית מדוע הוא נמנע מלהשמיע את ההקלטה, השיב רק שיש לו הקלטה בטלפון ושיש לו תמליל, ונמנע מלהשיב לשאלה מדוע בחר שלא להגישם (עמ' 8 לפרוטוקול). המערער לא עשה כן גם כאשר ב"כ המשיבה טען בסיכומים כי אם היה בהקלטה כדי לסייע לו הוא היה מגישה לעיון בית המשפט (עמ' 12).

בנסיבות אלו, יש ממש בטענות ב"כ המשיבה כי יש להעדיף את עקרון סופיות הדיון; ולאחר שהמערער בחר שלא להגיש את הראיות בבית המשפט קמא, אין מקום לאפשר לו לעשות זאת כ"מקצה שיפורים" לאחר שהורשע. שנית, וחשוב מכך, לא התרשמתי כי מדובר בראיות החיוניות למניעת עיוות דין, ושיש בהן פוטנציאל לשינוי תוצאות המשפט. הראיות כולן קשורות בטענת המערער כי השוטר עיכב אותו שלא כדין מעבר ל-20 דקות; כאשר לדברי המערער ניתן לשמוע בהקלטה את נוסעי המונית אומרים שהעיכוב היה למעלה מ-20 דקות ושואלים את המערער מדוע הם עוכבו, ויש בכך להוכיח את משך העיכוב ואת העובדה שלא הוסברה להם סיבת העיכוב. מעבר לכך שאין בהקלטה זו להעיד על אמיתות הדברים שנאמרו בה, הרי שהמערער העיד בבית המשפט שניים מהנוסעים בין היתר לגבי טענות אלו, וטענותיהם נבחנו ע"י בית המשפט.

יתרה מכך, המערער עצמו טוען כי ההקלטה מתעדת את חלקו האחרון של האירוע, כך שאין חולק כי היא לא מתעדת את תחילת האירוע, דהיינו את הזמן שבו טען השוטר כי בוצעה העבירה של אי ציות להוראותיו. למעשה אותו עיכוב נטען אירע לאחר אי הציות להוראות השוטר שיוחס למערער בכתב האישום, ועל כן יש צדק בדברי ב"כ המשיבה כי הוא אינו רלוונטי להוכחת יסודות העבירה שבה הורשע המערער.

לאור כל האמור, הבקשה להוספת ראיות במסגרת הערעור נדחית.

נקבע לשמיעת הערעור ליום 4.6.25 בשעה 11:00.

המזכירות תודיע למערער ולב"כ המשיבה.

ניתנה היום, ט' אייר תשפ"ה, 07 מאי 2025, בהעדר הצדדים.